

slige Lønninger, saaledes som det skete ved Livsforsikringsloven i Fjor, er det første Tilfælde af den Art, som foreligger. Hvorvidt den ærede Minister har Ret heri, skal jeg lade staa hen — jeg har sandelig ikke gennemsoegt alle Lønningslove siden 1870; men hvis den ærede Minister har Ret, saa er det jo aldeles udelukket, at der med Hensyn til et Forhold som dette kan foreligge nogen Praksis, som brydes ved det, som nu besluttes.

Jeg tror ikke, der i øvrigt er fremført noget, der giver mig Anledning til yderligere Bemærkninger, og jeg skal kun endnu en Gang hævde, at det Standpunkt, Folketinget indtager med Hensyn til disse Bevillinger, er baade forfatningsmæssigt og reelt ganske uangribeligt.

Scavenius: Jeg skal tillade mig at gøre den Bemærkning til den meget ærede Ordfører, at her gælder det efter Regeringens og efter forskellige andres Mening ingenlunde om fri Bevillinger, men det gælder om Fortolkning af Loven af 1870, og det er en Fortolkning af Loven af 1870, som den ærede Ordfører vil tvinge igennem ved at benytte, hvad han kalder Folketingets Nejret, men som her i Virkeligheden benyttes lige i modsat Retning, nemlig til positivt at faa noget gennemført, som man ikke ad anden Vej kan faa gennemført.

Hvorvidt den ærede Ordfører har Ret eller ikke i, at jeg har været mere eller mindre konsekvent hvad angaar det ene af de Forslag paa Livrenteanstaltens Budget, der er paa Tale, skal jeg ikke afgøre, men skal kun tillade mig at sige, at naar der fra Regeringens Side ikke er opført det i vedkommende Lov ansatte Honorar til den konstituerede Direktør, men man har valgt en eller anden vilkaarlig Sum som hans Lønning, maa Regeringen efter min Mening ogsaa finde sig i, at denne bliver sat yderligere ned. Derfor kan jeg ikke være med til at støtte Regeringen, hvad denne Anmærkning angaar, lige saa lidt som hvad den angaar, som staaar paa Landbrugsministerens Budget, thi begge de to ere, mener jeg, rent finansielle, den ene ifølge selve Loven, den anden ifølge den Maade, Regeringen har taget Sagen paa. Men noget helt andet er det med de to andre. Der ligger et virkeligt og efter min Mening et aldeles nyt Princip, man vil have gennemført imod Regeringens — den ene af Lovgivningsfaktorerens — Villie. Der tror jeg, at selv om det kan lykkes, handler man ikke for-

nuffigt. Det er ikke nogen særlig klog Foranstaltning, man her begynder paa for noget i og for sig saa finansielt lidet, som det her drejer sig om.

Finansministeren (Scharling): Over for den ærede Ordfører maa jeg gøre gældende, at det ikke forholder sig rigtigt, naar han sagde, at Spørgsmaalet om den paagældende Direktørs Løn var et rent Bevillingsspørgsmaal, hvor man altsaa ikke kunde tvinge Folketinget til at give en vis Bevilling. Nej, Spørgsmaalet er ganske simpelt dette, om Folketinget er berettiget til at nedsætte en i en Lov fastsat Lønning, fordi det har en anden Fortolkning af denne Lov end Administrationen, der skal bringe Loven til Udførelse. I dette Tilfælde har Administrationen netop forud i selve de Oplysninger, der blev givet Rigsdagen i de Anmærkninger og de Bilag, der ledsagede Lovforslaget, angivet, hvorledes den vilde forstaa og anvende Loven, naar den blev gennemført, og der er ikke paa noget Punkt her i Rigsdagen kommet Indsigelse herimod. Finansministeriet har saaledes haft god Grund til at tro, at den Maade, hvorpaa det forstod Loven, ogsaa var den, som Folketinget anerkendte som den rigtige, og den Omstændighed, at Finansudvalget nu vil gøre en anden Opfattelse gældende, kan ikke forbinde Administrationen til at forstaa Loven paa en anden Maade. Det er herom, Spørgsmaalet drejer sig, og ikke om Folketingets Ret til at give eller nægte fri Bevillinger.

Ordføreren (C. Hage): Det ærede Medlem for Odense (Scavenius) maa endelig ikke misforstaa mig saaledes, at han skulde behøve at give Grunde, fordi han stiller sig paa samme Standpunkt som Flertallet med Hensyn til den femte Direktørpost ved Livsforsikringsanstalten. Han behøver ikke at give Grunde for, at han gør det, eftersom Flertallets Standpunkt er det rigtige. Men det er en Mangel paa Konsekvens, at han ikke desto mindre paa det andet Punkt slutter sig til Regeringen i Modstrid med Flertallet, og det vil han vanskeligt komme bort fra. Til den ærede Minister vil jeg sige, at de Betragtninger, han fremførte, har jeg nok hørt før, men de blive ikke bedre ved at gentages. Naar der er Tale om at bringe Love til Anvendelse, maa Rigsdagen og hvert af Tingene være sin egen Lovfortolker. Naar det hedder i en Lov, at de og de Penge kunne komme til Udbetaling, saa maa Folketingets Opfattelse af, hvad Me-